

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Tertiæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

De forma ipsius. 3

urn:nbn:de:hbz:466:1-38725

quo omnes peccauerunt. In quantum tamen large accipitur penitentia pro quacumque detestatione rei praterita, potest dici penitentia de peccato originali: sicut loquitur Aug. * in lib. de penitentia.

ARTIC. III.

Utrum hæc sit forma huius sacramenti, Ego te absoluo?

Ad tertium sic proceditur. Videtur, quod hæc non sit forma huius sacramenti. Ego te absoluo. Formæ enim sacramentorum ex institutione Christi & Ecclesiæ vsu habentur. Sed Christus non legitur hanc formam instituisse, neque etiam in cõmuni vsu habetur; quinimmo in quibusdam absolutionibus, quæ in ecclesiâ publice fiunt (sicut in Prima & Completorio, & in cena Domini) absolvens non vitur oratione indicatiua, vt dicat, Ego vos absoluo; sed oratione deprecatiua, cum dicit, Misereatur vestri omnipotens Deus, vel, Absolutionem & remissionem tribuat vobis omnipotens Deus. Ergo hæc non est forma huius sacramenti, Ego te absoluo.

*in lib de
vera, &
sul pæn.
c. 8. to. 4.
& in li.
de pænito
med. c. 2.
to. 9.
112
4. d. 22 q.
2. 2. 4.
2. et. &
opus. 22.*

¶ 2 Præterea, Leo Papa dicit*, quod indulgentia Dei, nisi supplicationibus sacerdotum nequit obtineri. Loquitur autem de indulgentia Dei, quæ præstatur penitentibus. Ergo forma huius sacramenti debet esse per modum deprecationis.

*refertur
de pæn. d.
1. c. mul.
t. x. n.º
procul a
pæn. &
d. v. ut es
se in p.º
ad P.º
d. r. qua
est 89. in
Leo v.*

¶ 3 Præterea, idẽ est absoluerẽ a peccato, quod peccatũ remittere. Sed solus Deus peccatũ remittit, qui etiã solus interius hominẽ a peccato mundat: vt Aug. dicit super Io. * Ergo videtur, quod solus Deus a peccato absoluat. Non ergo debet sacerdos dicere, Ego te absoluo, sicut non dicit, Ego tibi peccata remitto.

*de: of. d.
4 c. 141.
et tra. 5.
sup. 10 to
mo 9.*

¶ 4 Præterea, Sicut Dominus dedit potestatem discipulis absoluendi a peccatis: ita etiam dedit eis potestatem curandi infirmitates, & vt daemonia eijcerent, & vt languores sanarent, vt habetur Math. 10. & Luc. 9. Sed sanando infirmos Apostoli non viebantur his verbis, Ego te sano; sed, Sanet te Dominus Iesus

Iesus

Iesus Christus: sicut Petrus dixit paralytico, ut habetur Act. 9. Ergo videtur, quod sacerdotes habentes potestatem Apostolis à Christo traditā, non debeant uti hac forma verborum. Ego te absoluo; sed, Absolutionem tribuat tibi Christus.

¶ 5. Præterea, Quidā hac forma videntes, sic eam exponunt, Ego te absoluo, id est absolutum ostendo. Sed nec hoc etiā sacerdos facere potest, nisi ei diuinitus reueletur. Vnde legitur Matth. 16. antequam Petro diceretur, Quodcumque solueris super terram, &c. dictum est ei, Beatus es Simon Bariona; quia caro & sanguis non reuelauit tibi, sed pater meus, qui est in cælis. Ergo videtur, quod sacerdos, cui nō est facta reuelatio, præsumptuosē dicat, Ego te absoluo, etiam si exponatur, id est, absolutum ostendo.

SED contra est, quod sicut Dominus dixit discipulis Matth. vlt. Euntes docete oēs gentes, baptizātes eos: ita dixit Petro Matth. 16. Quodcumque solueris super terrā. Sed sacerdos auctoritate illorum verborū Christi fretus dicit, Ego te baptizo. Ergo eadem auctoritate dicere debet in hoc sacramēto, Ego te absoluo.

RESPONDEO dicendum, quod in qualibet re perfectio attribuitur formæ. Dicitur est autem supra, quod hoc sacramētū perficitur per ea quæ sunt ex parte sacerdotis. Vnde oportet, quod ea quæ sunt ex parte penitentis, siue sint verba siue facta, sint quedam materia huius sacramenti: ea verò quæ sunt ex parte sacerdotis, se habeant per modum formæ. Cum autem sacramenta nouæ legis efficiant quod figurant (ut supra dictum est) oportet quod forma sacramenti significet id quod in sacramento agitur, proportionaliter materiæ sacramenti. Vnde forma baptismi est, Ego te baptizo: & forma confirmationis est, Consigno te signo crucis, & confirmo te chrismate salutis, eo quod huiusmodi sacramenta perficiuntur in vñu materiæ. In sacramēto autem eucharistiæ, quod consistit in ipsa consecratione materiæ, exprimitur veritas consecrationis, cū dicitur, Hoc est corpus

pus

ar. 1. hie-
tus q. a. 2.

q. 60. a. 2.
q. 62. a.
A. Q. 3.

pus meum. Hoc autem sacramentum, scilicet penitentiæ, nõ consistit in consecratione alicuius materiæ, nec in vsu alicuius materiæ sanctificatæ, sed magis in remotione cuiusdam materiæ, scilicet peccati: prout peccata dicuntur esse materia penitentiæ: vt ex supra dictis patet*. Talis autem remotio significatur à sacerdote, cum dicitur, Ego te absoluo. Nam peccata sunt quædam vincula, secundum illud Prouer. 5. Iniquitates sue capiunt impium, & funibus peccatorum suorum quifque constringitur. Vnde patet, quod hæc est conuenientissima forma huius sacramenti, Ego te absoluo.

art. prac.

Ad primũ ergo dicendum, quod ista forma assumitur ex ipsis verbis Christi, quibus Petrus dixit, Quodcumque solueris super terram, &c. & tali forma ecclesia vitur in sacramentali absolutione. Huiusmodi autem absolutiones in publico factæ, non sunt sacramentales, sed sunt orationes quædam ordinatæ ad remissionem venialium peccatorum. Vnde in sacramentali absolutione non sufficeret dicere, Misereatur tui omnipotens Deus: vel, Absolutionem & remissionem tribuat tibi Deus: quia per hæc verba sacerdos absolutionem nõ significat fieri, sed petit vt fiat. Præmittitur tamen etiam in sacramentali absolutione, talis oratio, ne impediatur effectus sacramenti ex parte penitentis: cuius actus materialiter quodammodo se habent in hoc sacramento, non autem in baptismo vel confirmatione.

Ad secundum dicendum, quod verbum Leonis est intelligendum quantum ad deprecationem, quæ præmittitur absolutioni: non autem remouet quin sacerdotes absoluant.

Ad tertium dicendum, quod solus Deus per auctoritatem, & à peccato absoluit, & peccatum remittit. Sacerdotes tamẽ vtrũque faciunt per ministerium: in quantum scilicet verba sacerdotis in hoc sacramento instrumentaliter operantur in virtute diuina, sicut etiam in alijs sacramentis. Nam virtus diuina est, quæ interior operatur in omnibus sacramentalibus signis
sue

q. 62. a. 4. siue sint res, siue verba: sicut ex supradictis patet *.
 64. a. Vnde & Dominus expressit vtrumque: nam Mar. 16.
 1. & 2. dixit Petro, Quodcumque solueris super terram, &c.
 & 10. 20. dixit discipulis, Quorum remiseritis peccata,

remitterentur eis. Ideo tamen sacerdos potius dicit, Ego te absoluo, quam, Ego tibi peccata remitto: quia hoc magis congruit verbis, quæ Dominus dixit, virtutem clauium ostendens, per quas sacerdotes absoluunt. Quia tamen sacerdos sicut minister absoluit, conuenienter apponitur aliquid quod pertinet ad primam auctoritatem Dei, scilicet vt dicatur, Ego te absoluo, in nomine Patris & Filij & Spiritus sancti; vel per virtutem passionis Christi, vel auctoritate Dei, sicut Dion. * exponit 3. cap. celest. hierarch. Quia tamen hoc non est determinatum ex verbis Christi, sicut in baptismo, talis appositio relinquitur arbitrio sacerdotis.

e. 7. eccl.
 hier. non
 multum
 procul à
 fi. & cal.
 hier. ca-
 pit. 3.

Ad quartum dicendum, quod Apostolis non est data potestas, vt ipsi sanarent infirmos, sed vt ad eorum orationem infirmi sanarentur. Est autem eis collata potestas operandi instrumentaliter siue ministerialiter in sacramentis. Et ideo magis possunt in formis sacramentalibus exprimere actum suum, quam in sanationibus infirmitatum. In quibus tamen non semper modo deprecatiuo vtentur; sed quandoque modo iudicatio & imperatio: sicut Act. 3. legitur, quod Petrus dixit claudo, Quod habeo, hoc tibi do: in nomine Iesu Christi Nazareni surge & ambula.

Ad quintum dicendum, quod ista expositio, Ego te absoluo, id est absolutum ostendo, quantum ad aliquid quidem vera est; non tamen est perfecta: sacramenta enim nouæ legis, non solum significant, sed etiam faciunt quod significant. Vnde sicut sacerdos baptizando aliquem, ostendit hominem interiorius ablutum per verba & facta, & non solum significatiue, sed etiam effectiue: ita etiam cum dicit, Ego te absoluo, ostendit hominem absolutum non solum significatiue, sed etiam effectiue. Nec tamen loquitur quasi de re incerta: quia

quia sicut alia sacramenta nouæ legis habent de se certum effectum ex virtute passionis Christi (licet possit impediri ex parte recipientis) ita etiam & in hoc sacramento. Vnde Aug. *dicit in lib. de adul. cõiu. Non est turpis nec difficilis, post patrata & purgata adulteria, reconciliatio cõiugij, vbi per clauas regni colorum nõ dubitatur fieri remissio peccatorum. Vnde nec sacerdos indiget speciali reuelatione sibi facta: sed sufficit generalis reuelatio fidei, per quam remittuntur peccata. Vnde reuelatio fidei dicitur Petro facta fuisse. Esset autem perfectior expositio, Ego te absoluo, id est, Sacramentum absolutionis tibi impedo.

lib. 2. c. 9.
in princ.
10. 6.

ARTIC. IV.

Vtrum impositio manuum sacerdotis requiratur ad hoc sacramentum?

AD quartum sic proceditur Videtur, quod impositio manuum sacerdotis requiratur ad hoc sacramentum. Dicitur enim Mar. vii. Super ægros manus imponent, & bene habebunt. Aegri autem spiritualiter sunt peccatores, qui recipiunt bonam habitudinem per hoc sacramentum. Ergo in hoc sacramento est manus impositio facienda.

513
4. cõ. gen.
c. 71. G
opus. 22.
c. 4.

¶ 2 Præterea, In sacramento poenitentiae recuperat homo Spiritum sanctum amissum: vnde ex persona poenitentis dicitur in Psalm. 50. Redde mihi læticiam salutaris tui, & spiritu principali confirma me. Sed Spiritus sanctus datur per impositionem manuum: legitur enim Act. octauo, quod Apostoli imponebant manus super illos, & accipiebant Spiritum sanctum. Et Matthæi decimonono dicitur, quod oblatus sunt Domino paruuli, vt eis manus imponeret. Ergo in hoc sacramento est facienda manus impositio.

¶ 3 Præterea, Verba sacerdotis in hoc sacramento non sunt maioris efficaciam quam in alijs sacramentis. Sed in alijs sacramentis non sufficiunt verba ministri, nisi aliquem adu exerceat: sicut in baptismo simul cum hoc, quod sacerdos dicit, Ego te baptizo, requiritur.

Ter. Par. Vol. ij.

H h

quiri-